

פניני ביה"לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח"ו יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

מאמר הרב

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו | 058666447 | 0507658052

הסבלנות מרה אן פירותיה מתוקים

בפרשת קרח יש יסוד נפלא. אין ספר שלא מנסה לבאר את הדבר הנורא שקרה עם קרח ועדתו שיוצאים לחלק על משה רבנו, יוצרים מחלוקת. ואף משה רבנו עומד בגאון ובעז כדי למנוע את המחלוקת. נוסה בעזרת ה' להבין איך אפשר למנוע מחלוקת, ומה גרם לקרח שהוא העז את פניו לחלק על משה רבנו. אומרים אנשים מהעם למשה רבנו: "למה אתם לוקחים לעצמכם את הכל, את כל התפקידים? הרי כל העדה כלם קדושים, מדוע תתנשאו על קהל ה'?" אילו בטויים נוראיים. ככה מדברים למשה רבנו, למנהיג ישראל? אבל מי שיעקב בפסוקים יראה שמשה רבנו לא מדבר אפילו מילה אחת, הוא לא מגיב. מה הוא עושה? הוא מוריד מכבודו והולך לקרוא לדתן ולאבירים, הוא קורא לאלה שהשמיצו אותו, אלה שדברו כנגדו. בואו, אני רוצה להסביר לכם, אני רוצה להרגיע אתכם. מה הם אומרים לו? "לא נעלה המעט כי העלייתנו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר כי תשתרר עלינו". מה עושה משה רבנו ברגע הקשה הזה? שותק. למשה רבנו יש סבלנות. זו מדה שמי שמצליח לרכוש אותה, היא קנן לחיים. היה פעם איזה ילד פקח שאמא שלו הכינה לו את האכל והוא צעק - אני רוצה אכל. אמא שלו אומרת לו - סבלנות. והוא עונה לה - לא קונים בחנות. צריך לדעת שזו מדה שצריך לעבד עליה. לא קונים אותה, זו עבודת חיים, עבודה יומיומית. לפעמים בזה של החיים, ברגע אחד של זיכרון הדעת, של פסע ורגז, אדם יכול לאבד את עולמו. מנגד, ברגע של מתינות והבגלה - הוא יכול להרויח את כל החיים. וזה מה שעושה משה רבנו - שותק. יש לו זמן, יש לו סבלנות. ואז הקדוש ברוך הוא הראה להם - אתם הולכים נגד משה רבנו? כלכם תמצאו את עצמכם למטה באדמה, נשפרים. ענשים שלא היו מימות עולם.

פה אנחנו רואים איך משה רבנו הצליח למנוע את עצמו מלהכנס למחלוקת. הוא שותק. הוא לא דבר מילה. הוא לא תקף ולא אמר. נתן לעקב בפסוקים - אנחנו לא רואים שמשה רבנו חס וחלילה מדבר משהו, שום דבר. רק רוצה לקרב אותם. אבל מאידך - קחו את קרח. לא היה חסר לו שום דבר. עשיר, בעל רוח הקדש, מנושא הארון, מה הוא רוצה? תפקידים. טוען שמשה רבנו ואהרן לוקחים את הכהנה. הוא אומר גם אנחנו רוצים, מגיע לנו, מגיע לי כהנה.

כתוב בזהר הקדוש - הרי קרח היה לוי. אם הוא היה ממתין קצת, לא הרבה זמן, היה זוכה להיות לוי גדול. כמו שיש כהן גדול היה גם לוי גדול, שהיה במעמד רם ונשא. אבל בגלל שלא היתה לו סבלנות, הוא רוצה מהר תפקידים וכבוד, מה קרה? נקבר באדמה. התקון של קרח גם כן היה ממתת הסבלנות. כשהוא נפל - באה חנה והתפללה. היא אמרה לה: "מוריד שאלו ויעל". ואז, בתפלה של חנה, הוא נעצר באיזה שהוא שלב. הוא יכול היה לרדת הרבה יותר עמוק למטה. לאחר מכן בא אסר, בנו של קרח, ואומר: "מזמור לאסר, א-לקים באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך". דברים מזעזעים.

אנחנו רואים איך משה רבנו הצליח למנוע את עצמו מלהכנס למחלוקת. הוא שותק. הוא לא תקף ולא אמר. נתן לעקב בפסוקים - אנחנו לא רואים שמשה רבנו חס וחלילה מדבר משהו, שום דבר. רק רוצה לקרב אותם...

מה זה "מזמור לאסר"? הוא היה צריך לומר - "קינה לאסר". אלא, אומר המדרש, שחנה הצליחה לעצר את קרח שהוא לא ירד לטהומות, אף לא ידעו איך הוא יצא משם. לאחר מכן, טבעו שערי המקדש באדמה ואז אמרו שמי שיעלה את השערים יעלה גם את קרח. משל למה הדבר דומה? לשפחה שבאה למלא כד של חרס מהמעין. נפל לה הכד והיא הצטערה. אמרו לה - אל תצטערי. באה לכאן הבת של המלך וגם לה נפל הכד. יאספו וינקזו את כל המים כדי להוציא את הכד של בת המלך, ויאספו גם את שלך, אל תדאגי. כן - מי שיוציא את השערים, ידאג להוציא גם את קרח. שאלה עצומה. שערים הם דבר קדוש ששייך לבית המקדש, ודאי שיוציאו אותם מהאדמה. צריך להציל אותם. אבל קרח, שהיה בעל מחלוקת ורודף כבוד, למה להוציא אותו? אין סבה להוציא משם את קרח. אומר החיד"א דבר נפלא ביותר - כשקרח היה באדמה, חנה עצרה אותו. לאחר מכן נפלו השערים וקרח תפס אותם ואמר - כשיגיע הזמן שיבנה בית המקדש לעתיד לבוא, ואז יגאלו את השערים, גם אני אעלה. זאת אומרת, קרח הבין שהוא חייב לתקן את המהות הזאת של הפזיזות. כאן הוא גלה לנו שיש לו סבלנות. הוא יחכה עד שיבנה בית המקדש. זה היה התקון של קרח. הרי קרח נכשל כי לא היתה לו סבלנות, הוא רצה לקבל כהנה תפקידים כמה שיותר מהר. אם היה מחכה היה מקבל לוי גדול, לא היה חסר לו שום דבר. גם התקון של קרח היה ממתת הסבלנות, שהוא היה מוכן לחכות עם השערים עד שיבנה בית המקדש. וזה מוסר השכל בחיים. אדם צריך לחכות. בסבלנות.

למה אנחנו סובלים עד היום? אחרי שהקדוש ברוך הוא ברא את האדם הראשון, הוא אמר לו לא לאכל מעץ הדעת. יש מחלוקת מה זה עץ הדעת. על כל פנים, הקדוש ברוך הוא אומר לא לאכל ממנו. אומרת הגמרא - כתוב בחז"ל, שהאסור לאכל מעץ הדעת היה רק ביום שיש. ביום שבת כבר היה מתיר לאכל מעץ הדעת, אבל לא היתה לו סבלנות. האשה מפתה אותו, בוא, כדאי, תאכל. אין להם סבלנות והם אכלו מעץ הדעת. הענש על החטא של אדם הראשון היה עצום. בעצב תלדי בנים, ארוחה האדמה. סבל לאורך ימים ושנים. אם היתה להם סבלנות לחכות פחות מיום אחד, הם היו אוכלים בכבוד מעץ הדעת ואנחנו היינו זוכים לדורי דורות. אבל ראו למה גורם חסר הסבלנות.

אותו דבר היה בחטא העגל. "וביום פקדי ופקדתי עליהם". עם ישראל טעו בחשוב. אבל תחכו עוד כמה שעות! חפיתם שש שעות, חכו עוד שש שעות. לא משה רבנו לא מגיע, קום עשה לנו, מהר, בלגן, עושים עגל ועד היום אנחנו סובלים. אם היתה להם סבלנות, היו חוסכים את כל עגמת הנפש.

אומרים שבדור שלנו אין סבלנות בכלל. המחשב צריך להיות מהיר, מכונת הכביסה מהירה, הכל מהר, למה? כי אין לנו סבלנות. דרך אגב, הממחים הגדולים אומרים שרוב הבעיות

המשך
בעמוד 3 >>

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת	לע"נ	לע"נ	לע"נ	לע"נ	לע"נ	לע"נ
דוד בן השאנה ז"ל	רחל בת שושנה ע"ה	ישראל בן חביבה ז"ל	שאל חי בן מרים ז"ל	יצחק שם טוב בן שרה ז"ל	19:12	20:23	21:21	ע"פ לוח "אור החיים" לפי זמני ירושלים

תרופה ושמה חסד

סיים אותו איש חשוב את סיפורו ואמר בהתרגשות: "כשאני מביט במשפחה שהקמתי, בקהילה בה אני שותף, בהתקדמותי הרוחנית - אני יודע שכל זה הוא לא בגללי, כי לכשעצמי - הייתי אמור לבלות את שארית חיי מאחורי סורג ובריח. רק ליבה הפתוח כאולם של אמך, הציל את חיי, נתן לי סיכוי. היא הוציאה אותי מעומק המחלה, גאלה את נפשי, היא שהעמידה אותי כאדם מן היישוב, שגם הצליח להתקדם בחיים!" - סיפר האיש, כשהוא מנגב ללא הרף את דמעותיו הנרגשות...

מצבו הנפשי הלך והידרדר, עד שהבחינה בו הרבנית שלזינגר, והזמינה אותו לביתה, להתגורר בבית שחסד והכנסת אורחים היו הבריו התיכון בו. היא ידעה כי בכך היא הופכת את ביתה למקום מועד לפורענות, הן מצד הגנב - שיחמוס את כל מה שיעמוד בדרכו, והן מצד רודפיו - אשר לבטח יבואו לביתה לדרוש את שגנב מהם. למרות זאת, הרבנית אירחה אותו בביתה במשך תקופה ארוכה, ולמותר לציין שהיתה זו תקופה קשה מאוד עבורה. דברים נעלמו ממקומם, כלים יקרים מצאו את דרכם לחדרו, לא היה אפשר להשאיר כסף בבית ולו לרגע אחד.

עוד מספר הרב אשר קובלסקי שליט"א: היה זה בשעת לילה מאוחרת. סבי, הגאון רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל, עלה זה עתה על יצועו. בתום יום ארוך ועמוס, עמד לתת תנומה לעפעפיו. אך לפתע, בשכבו על מיטתו, הוא נזכר במשהו שהעיק עליו, ולא נתן לו מנוח... הוא מיהר לקום ממיטתו, ניער את קורי השינה ואזר כוח. התלבש בזריזות ויצא את הבית, בואכה בית הכנסת 'בעלזא' בני ברק, הסמוך לביתו. השעה היתה אחרי חצות הלילה, הרחוב כולו היה שקט, ורק הוא - מתרוצץ ומחפש, שואל ודורש...

לפתע, צדה עינו דמות של אדם זר ומוזר, יהודי אומלל שהיה מהישנים בבית הכנסת. פניו הוארו באחת, הוא שם אליו כמוצא שלל רב: "רבי יהודי, בוודאי טרם אכלת ארוחת ערב. התואיל לבוא עמי לביתי ולסעוד סעודה דשנה?". המסכן, שהיה כנראה גם מאוד רעב, נענה על אתר להזמנה החמה. באחת בלילה עלו שניהם הביתה, רבי שמואל צבי העלה את האור במטבח, פרס לחם אל השולחן, והחל מביא ביצה וסלטים, ירקות ומגדנות מכל אשר מצא.

שעה ארוכה עמד רבי שמואל צבי ושימש לפני אותו יהודי זר, נותן לו לאכול ולשבע ביד רחבה ובנפש חפצה, עד שהלה אכל ושבע ודשן ובירך, ונפרד בתודה חמה ובברכת 'לילה טוב' חנינת... בני הבית - המה ראו כן תמהו: "מה ראה רבי שמואל צבי לקום ממיטתו בשעת לילה מאוחרת, לחפש אדם זר, ולהזמין לשולחנו? הרי השעה כבר מאוחרת, ורבי שמואל צבי כלל לא ידע על קיומו של אותו אדם בבית הכנסת באותה שעה - מה טעם טרח כל כך לחפש ולהזמין?". נענה להם רבי שמואל צבי בחיוך: "שכנתי על משכבי, והעברתי את היום החולף בראשי. לפתע נחרדתי: הן לא עשיתי חסד היום! מיהרתי לקפוץ בבהלה, שהרי איך יתכן ללכת לישון בלי לעשות חסד? אזרתי כוח, וחיפשי משהו לעשות עמו חסד. עכשיו אני יכול ללכת לישון בצורה רגועה..." - הסביר בפשטות.

את הסיפור שמעתי מאבי מורי שליט"א, והוא מאיר: יום ללא חסד, לא ייקרא יום. יהודי נועד לעשות חסד, זה חלק ממהות תפקידו. בכל יום נחפש לעשות חסד, לפחות מעשה חסד אחד בכל יום. כך נרבה בעשיה טובה בין איש לרעהו! [לקראת שבת מלכתא-הרב אשר קובלסקי]. נמצאים אנו בתקופה מאתגרת ומלחיצה, מרגישים כלנו עוד ועוד סימני גאולה, ואומרים חז"ל בגמרא (סנהדרין צ"ח:), "שאלו תלמידיו את רבי אלעזר: מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח? יעסוק בתורה ובגמילות חסדים". גמילות חסדים היא אחת מהמפתחות היחידים שיש לו לאדם כדי לקבל שמירה א-לוקית כשמידת הדין מתוחה.

ספר הרה"ג רבי אשר קובלסקי שליט"א: לפני עשרות בשנים, התגוררה בתל אביב הרבנית בלה שלזינגר ע"ה, בתו של מורנו רבי יעקב רוזנהיים זצ"ל, שייסדה וכיהנה כנשיאת 'נשי אגודת ישראל'. היא היתה אשה ברוכת כשרונות ורבת מעשים למען הציבור היהודי בארץ. באותה עת, התגורר בשכונת מגוריה נער צעיר, של"ע לקה במחלת ה'קלפטומניה', המוכרת יותר בשם מחלת ה'גנבת'. זו מחלה נפשית שהלוקה בה מאבד את השליטה בדחפיו האישיים, ואינו מצליח להימנע מלגנוב כל מה שרואות עיניו. יודגש, לא מדובר בגנב מתוך רוע או שרירות לב, אלא באדם ההופך לגנב כתוצאה מחוסר שליטה במעשיו.

כל בר דעת מבין, שהחיים בסביבתו של אותו אדם - קשים מנשוא. לא רק שהאיש מזיק בפועל, הוא גם נחשב כאדם רע, והופך לאדם דחוי חברתית ואומלל נפשית. במצב כזה, כמעט ואין מה שיכול להוציאו מהסחרור הנורא אליו נקלע, שכן איש אינו חפץ להתקרב ולטפל בו. בתוך תקופה קצרה נודע שמו של אותו צעיר כגנב שאינו חת מאיש, והכל התרחקו ממנו, כאשר בהרבה מהמקרים גם זכה לגערות וקיתונות של בוז מאותם שניזוקו ממעשיו.

מצבו הנפשי הלך והידרדר, עד שהבחינה בו הרבנית שלזינגר, והזמינה אותו לביתה, להתגורר בבית שחסד והכנסת אורחים היו הבריו התיכון בו. היא ידעה כי בכך היא הופכת את ביתה למקום מועד לפורענות, הן מצד הגנב - שיחמוס את כל מה שיעמוד בדרכו, והן מצד רודפיו - אשר לבטח יבואו לביתה לדרוש את שגנב מהם. למרות זאת, הרבנית אירחה אותו בביתה במשך תקופה ארוכה, ולמותר לציין שהיתה זו תקופה קשה מאוד עבורה. דברים נעלמו ממקומם, כלים יקרים מצאו את דרכם לחדרו, לא היה אפשר להשאיר כסף בבית ולו לרגע אחד.

אך כל זאת היה רק אפס קצהו ממסירותה כלפיו - הן מדי יום, יצא הנער לדרכו, ועד שהיה שב הביתה - היה מספיק כמה גניבות... הכל ידעו כי הוא מתגורר אצלה, ובאו לדרוש את הגנב מהם, תוך שהם מטיחים לא פעם מילים קשות ונזעמות. הרבנית שלזינגר קיבלה את כולם בנועם, התנצלה בשמו, והיתה משלמת את עלויות הגניבות מכיסה הפרטי, בלי לספר לו על כך כלל!

תקופה ארוכה נמשכה המסורת הזו, כשהרבנית מתנצלת על לא עוול בכפה, ומשלמת מכספה האישי את הגניבות. היא עשתה זאת כדרך טיפולית שהוכיחה את עצמה - כי אכן, עד מהרה, נסללה הדרך לטיפול בנער הסובל. העובדה כי אנשים כבר פחות הטיחו בו בחוצות, יחד עם העובדה שהרבנית ליוותה אותו בתהליך טיפולי ארוך ומייגע, הובילה לכך שכמות הגניבות הלכה וירדה, עד שהתופעה פסקה כליל. לימים, נפרד הנער בדמעות תודה, ויצא לחיים חדשים ומשוקמים.

כדרכו של עולם, הקשר ביניהם נותק, והנער כמו נשכח מלב. גם הרבנית עסקה כבר בעיסוקים אחרים, וכבר שכחה מהנער אליו כה התמסרה, עד שחילצה אותו ממחלתו הקשה בעמל רב ובהוצאה כספית ניכרת... חלפו עשרות שנים, וללונדון נקלעה בתה של הרבנית שלזינגר, סבתי הרבנית טורק ע"ה. היא התפללה תפילת שחרית בבית כנסת מקומי, ועוף השמים הוליך את הקול לעזרת הגברים, כי אורחת מישראל בשם הרבנית טורק הגיעה.

מששמע על כך אחד מחשובי ונכבדי בית הכנסת המקומי, ביקש לשוחח עמה בדחיפות לאחר התפילה. בקול רועד מהתרגשות, שאל האיש - שכאמור, נמנה על בכירי ופארי הקהילה בלונדון - אם האורחת בתה של הרבנית שלזינגר מתל אביב. האשה השיבה בחיוב, ואותו אדם החל לבכות ולהתייפח, ובקושי הצליח להוציא הגה מפיו. לבסוף, אמר בקול סדוק: "דעי לך שאיני יכול ואין דרך בעולם להודות לאמך. היא הצילה את חיי, נתנה לי חיים במתנה!".

המשיך האיש לספר: "זוכרת את הגנב שהסתובב אצלכם בבית?"... כמו מחזה נוסטלגי עתיק, צפה ועלתה לגנב עיניה דמותו של אותו נער, שהתגורר בבית הוריה. מתוך ערפל השכחה שבה ועלתה תמונתו, והיא שפשפה עיניה בתדהמה: "מה!? זה אתה?!"... "אכן כן!" - שב האיש וקבע, וסיפר על שנותיו כנער דחוי ומושמש, גנב בשיא 'פריחתו'... "הכל טענו כי עתידי בין יושבי בית הסוהר, אך אמא שלך - רוח אחרת היתה עמה, היא הצילה את חיי!".

לע"נ
רבי אשר עמר
בן מרים ז"ל

לע"נ
אברהם אבהורן
בן גינינה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

בשלוש בית היום - הן בגלל חסר סבלנות. אחד אין לו סבלנות לשמוע את השני. אם היה מקדיש כמה דקות לשמוע את הצד השני, כבר היו נפתרות הבעיות. אבל אין סבלנות אפילו לשמוע וזה יוצר את כל הבעיות. זו מדה שצריך לעבד עליה, זו עבודת חיים.

כמה אדם יכול להיות מאשר אם יש לו טפת סבלנות.

הרב בידרמן מספר שבבית אביב חי רב גדול, הרב יוסף פאול, הוא היה מוסר נפש למען עם ישראל. הוא מסר שיעור קבוע מדי יום ביומו לצעירים, לחבריה רחוקים, והיה מקרב אותם. יום אחד היה גשום וסוער. אמרו לו בני המשפחה: "חבל לך על הזמן, אל תלך. אף אחד לא יבוא". ענה להם הרב: "מה פתאום! תורה לא מפסיקים. וכי הרבים זה דבר שאין לו שיעור". הוא הלך לשעור, ואף אחד לא הגיע. הוא חכה חמש-עשר דקות, ולא באו. חכה חצי שעה, שעה, אולי יבוא אחד. אף אחד לא בא.

הוא יצא החוצה וראה שם כמה בחורים. "רוצים לבוא לשעור תורה?" "לא מעניין אותנו". נסה שוב, אבל אף אחד לא בא. החליט הרב שאם ברחוב הוא לא מוצא שומעים, הוא ילך לבנינים שממול. הוא נכנס לבנין הראשון, דפק בבית הראשון: "יש שיעור תורה, אתם רוצים לבוא?" "לא, לא מעניין אותנו, אל תפריע לנו, שלום". כך בבית השני. והשלישי. הלך הרב לבנין השני. הוא דפק על הדלת הראשונה, ולא פתחו. הוא דפק שוב, ושמע רעש מתוך הבית. הוא הבין שנמצאים שם בתוך הבית ולא עונים. התחיל לחזור על עקבותיו אבל אחרי זה הוא חזר. חבל, אולי יש פה משהו, אולי אני אצקה אותו.

עלה שוב, דפק ושמע פסיעות, משהו פתח לו את הדלת. הוא ראה מולו גבר שגראה כמו עוג מלך הבשן, עם גגילים וקוקו מאחורה, איך הוא נראה, איזה לבוש, ה' ירחם. בהתחלה הוא פחד ששהוא לא יתפס אותו מהאזן ויזרק אותו את כל המדרגות. שאל אותו האיש: "כן, מה אתה רוצה?" אמר לו הרב: "אני רוצה לעשות שיעור תורה, אתה רוצה להשתתף?" אמר לו האיש: "תגיד לי, מי שלח אותך לכאן?" "הקדוש ברוך הוא שלח אותי". אמר לו הבן אדם: "כן? אני בא איתך". נעל את הבית והם הלכו לבית

אחרית הימים

עם כלביא יקום

את האמת, שלשבת זו היה תכנון להמשיך את מאמר שלח לך, אבל יצאנו למבזק מיוחד (באיחור של שבועיים, והמדפיסים יבינו). בזמן כתיבת שורות אלו, אנו ימים ספורים לאחר מתקפת הפתע הישראלית על איראן.

איראן או בשמה התנכ"י - פרס, ידועה כאומה שיש לנו חשבון פתוח עמם מאז אחשוורוש והמן. ואף באחרית הימים נצטרך להתמודד עם איזמים מצדם. חשוב לדעת, שעל פי הנבואה המפורשת ביחזקאל, שנא' "פרס כוש ופוט אתם". (יחזקאל לח, ה) איראן תמשיך להיות איום עבור ישראל עד ליום השילומים בו ישלם הקב"ה לאומות העולם במלחמת גוג ומגוג, ככה שלא ניכנס לאופוריה שדין איראן כדן חאן ינוס.

בגמרא (יומא י.) מופיעה מחלוקת האם פרס תפול בידי רומי או רומי בידי פרס, מאמר חז"ל די סתום ולא מובן, כאילו כוחם זהה. ולמרות ענינו הרואות אחרת - אך אם זו מחלוקת בנוגע לעתיד, שבאה להם ברוח הקודש, בואו לא נספיד את יכולותיה של איראן.

והנה מדרש מדהים, בו מופיעה תמיהה גדולה עוד יותר, וזו": "א"ר יצחק, שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי לארם ליטול עצה מהם, וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם. וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחזו אותם צירים כצירי יולדה, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומרים (להיכן נבוא ונלך? להיכן נבוא ונלך? ואומר להם (הקב"ה) בני, אל תיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם, מפני מה אתם מתייראים? אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם, ולא כגאולה ראשונה גאולה אחרונה. כי גאולה ראשונה היה לכם צער ושעבוד מלכויות אחריה, אבל גאולה אחרונה אין לכם צער ושעבוד מלכויות אחריה". (ליקוט שמעוני, ישעיה, רמז תצ"ט)

ננתח. המדרש מדבר על פרס (שכך היתה נקראת בימיהם, עד 1935

"א"ר יצחק, שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי לארם ליטול עצה מהם, וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם..."

הכנסת. הרב מסר לו שיעור במשך שעה-שעתיים של דברי תורה ואגדה. הבן אדם היה מרצה והם נפרדו.

עברו שנים. הרב פאול נפטר. לשבעה שלו הגיע אדם בלבוש הדור עם זקן וכובע, נראה תלמיד חכם. הוא הגיע ואמר לבני המשפחה: "אני חייב לספר לכם משהו. אני הייתי אותו גבר שהוא הוציא מהבית ולקח לשמוע שיעור. אני רוצה לספר לכם מה היה באותו ערב. אני גר שם בשכונה שלוש שנה, ובמשך שלושים שנה אף אחד לא אמר לי שלום, אף אחד לא התעניין בי, לאף אחד לא היה אכפת ממני. אחרי שלושים שנה שאף אחד לא אמר לי שלום, נשברתי. אמרתי - כנראה שאני מיתר פה בעולם. תליתי חבל, הכל היה מוכן, ודקה לפני שהכנסתי את הראש, פניתי לקדוש ברוך הוא ואמרתי לו: אם אני חשוב לך פה בעולם שלח לי מסר. תשלח לי משהו שיגיד לי שהוא בא מטעמה, ואז אני פורש. אני לא אעשה את המעשה הזה".

"רק סימתי את דברי ושמעתי דפיקה על הדלת. בהתחלה הסתפקתי אם זו דפיקה אמיתית או לא, אבל שמעתי דפיקה נוספת. עצרתי. יכול להיות שהקדוש ברוך הוא שלח אלי משהו. כשפתחתי ראיתי מולי את הרב. לא ידעתי מי הוא ושאלתי אותו - מי שלח אותך? הוא ענה לי - הקדוש ברוך הוא. אמרתי לקדוש ברוך הוא - אם שלחת אלי משהו, סימן שאני חשוב לך. ברוך ה' מאותו שיעור חזרתי בתשובה שלךמה". תיראו מה זו סבלנות - ללכת לחפש איזה יהודי. מה הרב הצליח דורות על גבי דורות. אבל כל זה בא רק מסבלנות. אם יש סבלנות - יש הכל בחיים.

וזה יסוד החיים. חסר הסבלנות זה מה שהביא את המחלוקת. לא היו לקרח כמה ימים לחשב, אולי באמת ככה הקדוש ברוך הוא רוצה? וזה מה שהביא אותו לדרגות עולם. ומשה רבנו, משה אמת ותורתו אמת, מראה לנו שעם קצת סבלנות, אדם יכול לבנות עולמות. לבנות את האישיות שלו ובעזרת ה' נזכה שהקדוש ברוך הוא יתן לנו את הקנין הזה שבעזרת ה' יטבע בנו, שנהיה סבלניים, אמן ואמן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

שאז שונה שמה לאיראן - המכלול, ע' פרס), עוד הוא מציג התייעצויות פוליטיות בקרב האומות - מה שנותן לנו מבט עדכני לעבר שיחות הסכם הגרעין. עוד מדבר על יכולת השמדה של כל העולם - וכידוע בזמן חז"ל לא היו את האמצעים לכך. ובשלהי מלחה"ע השניה, 700 גרם אורניום בלבד מתוך 64 קילו שנתבקע במרחק 500 מטר מן הקרקע, גרם להירושימה למחוק מהרשימה בין 90,000 ל-140,000 בני אדם, שלרובם אין בכלל קבר, תבינו את העוצמה! ומה נאמר על יכולת הביקוע כיום? דברי חז"ל, הלוכשים צורה אקטואלית בימינו, הפכו לנבואה מהדהדת!

אך נשים לב לנקודת הזמן עליה מדבר המדרש: מדובר על תקופה בה כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה. בימינו ניתן לראות התגרויות יחידים, כרוסיה ואוקראינה, הודו ופקיסטן, סין וטיוואן, צפון ודרום קוריאה, אבל בוודאי לא כולם. ועוד שצה"ל הציב לעצמו מטרה - לפרק את איראן מיכולת גרעינית. ספק אם זה יקרה, שכן אנו חזינו במדרש שזה לא יפרק אותה לגמרי, שהלא פרס עלולה "להחריב את כל העולם", שאגב, לפי הנראה זהו לשון מושאל והמילה "כל" לאו דווקא, שהכלל בתורה הוא "רובו ככולו". (למעט דינים מסוימים, וע"ע נזיר מב).

ועוד, שהלא לאיראן יש בני ברית, וגם לאחר ה"חורבן" ישארו אומות ש"יתרעשו ויתבהלו". מכל מקום, לפי "פשט" המדרש, בעתיד, מדובר במעצמה גרעינית שמטילה אימה. ולא רק על ישראל אלא אף על שאר אומות העולם! עוד נשים לב, שאנו מדברים על נקודת זמן ההשקה בין הסתר המשיח לגילוי, שאמנם טרם הגיע, אך הניצנים נראו בארץ. (שה"ש ב, יב) כך או כך, למדרש יש רובד עמוק ונסתר, ולא נדע מה בדיוק כוונתו, אך אם את מצרים עברנו - נעבור גם את איראן! נמשיך אי"ה במאמר הבא.

הרב עמרם טובי הי"ד

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו 7 ואז 956363

יצא לאור הספר שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב' על המועדים ופרשיות השבוע

וורטים נדירים
מהלכים מאלפים
סיפורים מחזקים
ושיחות שלא אור מעולם

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה שליט"א**
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים,
מגידי שיעורים ועוד

ניתן לרכוש עם
הקדשה
מעוצבת
ע"ג הספר

אוצר לשולחן המנוח

ניתן להשיג אצל המחבר: 0586666447 | 0507658052 | 029664455. אצל אורי: 0505340701
במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

אולם האירועים המיוחד
של בית הכנסת "בית לוי"

בסימ

אנו מזמינים אתכם לביקור והתרשמות
ולערוך את האירוע שלכם באולם החדש והמשופץ:
ברית מילה // סיומי מסכת // אזכרות // שבת חתן // כנסים והרצאות
ההכנסות קודש להחזקת הכול • לתחזוקת המקוה • לנזקקים

בית לוי
אולם אירועים

רח' יוסף חכמי ליד מלון רימונים-שלום
שכונת מדורגי בית וגן ירושלים

לפרטים ותיאום מועד התרשמות:
02-6540906 // 054-3551383 // 054-4222931

**מקווה חדש ונקי
בסטנדרטים הגבוהים ביותר:**

מהודר בכל ההידורים ובתכלית הכשרות
לפי כל השיטות והחומרות
בהמלצתם ובפיקוחם של גדולי ישראל
נבנה ברמה גבוהה וביופי מיוחד
עובר נקיון יסודי מידי יום ביומו
ע"י חברת נקיון
המים מוחלפים בכל יום

לפרטים נוספים: 02-9664455
רחוב יוסף חכמי 48 מורדות בית וגן ירושלים

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 050-7658052
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM